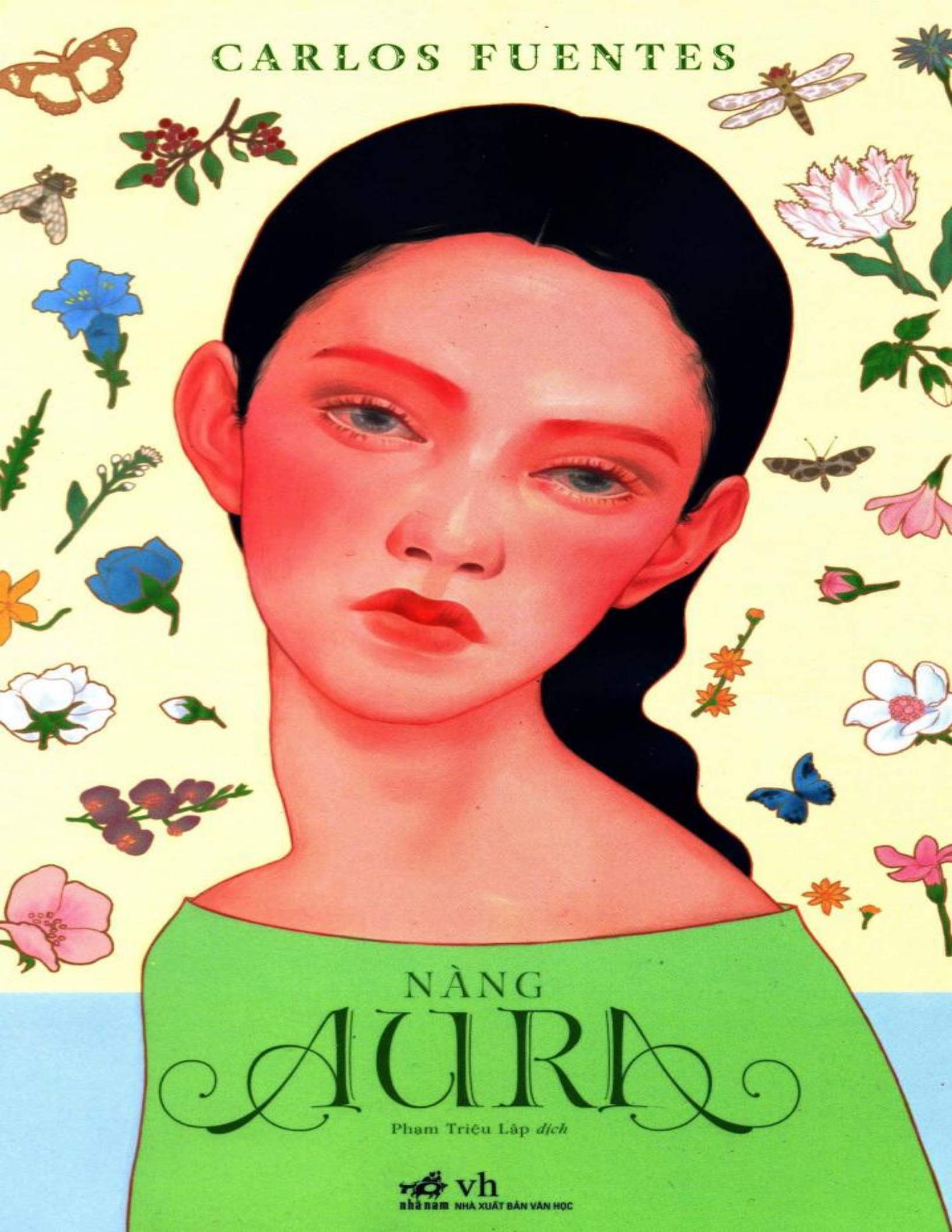

CARLOS FUENTES

A stylized illustration of a woman's face and upper torso. She has dark hair pulled back, a serene expression, and is wearing a green off-the-shoulder top. The background is a pale yellow, densely populated with various botanical and insect illustrations, including butterflies, dragonflies, and several types of flowers in shades of blue, pink, white, and orange. The overall style is reminiscent of mid-20th-century graphic design.

NÀNG
AURA

Phạm Triệu Lập dịch

vh

NHÀ NAM NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NÀNG AURA

Nguyên tác: Aura (1962)

Tác giả: Carlos Fuentes

Dịch giả: Phạm Triệu Lập

NXB Văn học & Nhã Nam – 2016

Nguồn: VCTVEGROUP

PDF: Trúc Quỳnh

Text: Caruri

Tặng Manolo và Tere Barbachano

Đàn ông đi săn và chiến đấu. Đàn bà mưu mô và mơ ước; là mẹ của trí tưởng tượng, của các vị thần. Đàn bà có được tâm nhìn thứ hai, những đôi cánh cho phép bay tới cõi hư vô của ham muốn và trí tưởng tượng... Các vị thần cũng giống như những người đàn ông, được sinh ra và chết đi trên ngực của một người đàn bà...

Jules Michelet

Hãy đọc thông báo ấy: một loại mời chào mà không phải ngày nào cũng đăng đâu. Hãy đọc đi đọc lại thông báo đó. Nó dường như nhắm vào bạn, chứ không phải bất kỳ ai khác. Lơ đễnh, để tàn xì gà rơi vào tách trà đang uống trong quán cà phê bản thủ và rẻ tiền này, bạn sẽ chăm chú đọc lại thông báo. Họ cần một nhà sử học trẻ tuổi. Ngăn nắp. Tỉ mỉ. Thạo tiếng Pháp. Có hiểu biết và giao tiếp tốt. Có khả năng thực hiện công việc của một thư ký. Trẻ tuổi, có kiến thức về tiếng Pháp và nếu bạn từng có thời gian sống ở Pháp thì càng được ưu tiên hơn. Ba ngàn peso một tháng, bao ăn và phòng ngủ thoải mái với nắng trời chiếu sáng, thích hợp với nghiên cứu. Chỉ còn thiếu tên của bạn. Chỉ còn thiếu những hàng chữ đen bắt mắt nhất của thông báo điền tên: Felipe Montero. Họ cần tìm Felipe Montero, một lưu học sinh cũ ở Sorbonne, một sử gia với quá nhiều dữ liệu vô tích sự, chuyên khai thác những đồng giấy đã ố vàng, là trợ giảng tại các trường tư thục với khoản thù lao chín trăm peso một tháng. Nhưng nếu đọc tin này, bạn vẫn còn nghi ngờ và coi nó như một trò đùa thì đây là địa chỉ: số 815 đường Donceles. Hãy đến gặp trực tiếp. Không có số điện thoại.

Đơn vị tiền tệ Mexico.

Cầm lấy cặp và để lại tiền tip, bạn nghĩ rằng một nhà sử học trẻ tuổi khác trong hoàn cảnh tương tự như bạn, đã đọc chính thông báo ấy và đến sớm hơn, chiếm lấy chỗ làm. Bạn cố gắng quên đi điều đó khi đi bộ tới góc phố. Trong lúc chờ xe buýt, bạn châm một điếu thuốc, âm thầm ôn lại những ngày đáng nhớ buộc những đứa trẻ lơ mơ phải tôn trọng bạn. Bạn phải chuẩn bị. Chiếc xe buýt đang đến và bạn nhìn chăm chú vào mũi giày đen của mình. Bạn phải chuẩn bị. Cho tay vào túi quần, bạn nhắm đếm

những đồng xu và cuối cùng chọn được ra ba mươi xu. Nắm chặt các đồng xu trong tay và vươn dài cánh tay để với lấy thanh sắt của chiếc xe không bao giờ chịu dừng lại, bạn nhảy lên, tranh chỗ theo cách riêng của mình. Trả ba mươi xu tiền vé, bạn khó có được một chỗ thoải mái giữa những hành khách đang đứng, bạn với tay phải lên thanh nắm, kéo chiếc cặp sát vào sườn và lơ đãng đặt tay trái vào túi quần phía sau, nơi để ví tiền.

Ngày hôm đó, giống như những ngày khác, bạn sẽ không bao giờ nhớ tới nó cho đến ngày hôm sau, trở lại ngồi trong quán cà phê, bạn gọi đồ ăn sáng và nhanh chóng giờ tờ báo ra xem. Khi bạn đọc đến trang quảng cáo, một lần nữa, những chữ in đậm nổi bật: cần một nhà sử học trẻ tuổi. Không ai đến vào ngày hôm qua. Bạn sẽ đọc mẫu quảng cáo và dừng lại ở dòng cuối cùng: bốn ngàn peso.

Bạn sẽ ngạc nhiên khi tưởng tượng ai đó sống trên phố Donceles. Bạn đã luôn nghĩ rằng không ai sống trong trung tâm phố cổ. Bước đi chậm rãi, bạn cố gắng phân biệt số nhà 815 trong tổ hợp các dinh thự mang phong cách thuộc địa cũ nay được cải dụng thành xưởng sửa chữa, hiệu đồng hồ, cửa hàng giày dép và tiệm giải khát. Cách phân loại được sửa đổi, chệch chéo và bị đảo lộn. Ngôi nhà số 13 bên cạnh số 200, ngôi nhà ngói cũ đánh số “47” giờ đây có một biển số mới vẽ bằng phấn ghi số 924. Nhưng nếu bạn nhìn lên tầng hai: chẳng có gì thay đổi. Các máy hát tự động chẳng còn làm phiền, đèn thủy ngân không thấp sáng, những chi tiết trang trí rẻ tiền không tô đẹp thêm khuôn mặt thứ hai của các ngôi nhà. Ngôi đền Tezontle, với tượng thánh bán thân trên cánh chim bồ câu ở các hốc tường, đã được chạm khắc theo phong cách baroque Mexico, ban công lấp lánh, các ô cửa sổ và đường thoát nước là những tấm đóng sẵn, tượng đầu thú bằng đá sa thạch. Các cửa sổ bị che kín bằng những bức rèm dài màu xanh: dường như

sau ô cửa sổ kia có ai đó thấp thoáng ẩn hiện nếu bạn nhìn vào. Nhìn kỹ phía trước giàn nho phất phơ và nhìn thấp hơn chút nữa vào hành lang mờ tróc sơn thì bạn sẽ khám phá ra nhà số 815 ở trước số 69.

Cần búa gõ nện liên hồi, búa gõ hình đầu chó bằng đồng, đã mòn, lồi ra: giống như đầu của một bào thai chó trong các bảo tàng khoa học tự nhiên. Hãy tưởng tượng con chó đang lạnh lùng cười với bạn. Cánh cửa được mở bằng đầu ngón tay đẩy nhẹ của bạn, và trước khi vào, bạn nhìn qua vai lần cuối, bạn phải cau mày vì hàng dài xe tải, ô tô dừng lại gặm gù, nhả khói đen, rú còi inh ỏi thúc giục. Bạn cố gắng một cách vô ích chỉ để giữ lại một hình ảnh của thế giới bên ngoài khác biệt đó.

Đóng cửa hành lang ở lại phía sau và cố thâm nhập vào bóng tối phủ lên con hẻm – phía sâu trong, bạn có thể ngửi thấy mùi rêu, độ ẩm của cây cối, rễ thối và mùi hương hoa đậm đặc gây mê. Tìm kiếm vô ích một tia sáng để dẫn đường cho bạn. Bạn lục tìm bao diêm trong cặp, nhưng một giọng nói sắc lạnh đã kịp cảnh báo bạn từ xa:

– Không... không cần đâu. Tôi xin cậu đó. Đi bộ mười ba bước về phía trước là cậu sẽ thấy cầu thang ở bên phải. Xin vui lòng bước lên. Hai mươi hai bậc. Hãy đếm cho đủ.

Mười ba. Rẽ phải. Hai mươi hai.

Mùi ẩm ướt, thực vật thối rữa, một ý nghĩ vây quanh trong khi bạn bước đi, đầu tiên là nền gạch đá, tiếp theo là gỗ xộp ỉu kêu cọt két trong khung cảnh ẩm ướt và tù túng. Bạn thẫn thẫn đếm tới hai mươi hai và dừng lại với bao diêm trong tay và chiếc cặp sát sườn. Bạn sờ lên cánh cửa có mùi gỗ thông cũ kỹ và ẩm mốc, tìm kiếm một tay nắm, kết thúc bằng việc đẩy cửa, và giờ đây bạn cảm thấy hiện ra dưới chân mình một tấm thảm. Một tấm thảm hẹp, trải không được đều nên có thể làm bạn vấp ngã và bạn

nhận ra một luồng sáng mới, màu xám được lọc qua vải, rọi chiếu những đường nét nhất định.

***– Thưa bà, bạn nói bằng một giọng đầu đầu, bởi vì nghĩ rằng tiếng nói phát ra là của một phụ nữ. Thưa bà...

– Bây giờ cậu rẽ trái. Vui lòng vào cửa đầu tiên.

Đẩy cửa bước vào và không đợi ai đó khép lại đúng cách vì bạn biết rằng tất cả các cửa thông phòng đầu là cửa đẩy, những ngọn đèn rải rác đan xen hiện ra trước mắt như thể bạn đi qua một làn lụa mỏng. Chỉ cần đôi mắt bạn dõi theo những bức tường nhấp nhô, không dừng đầu, nơi có hàng chục ngọn đèn nhấp nháy thì cuối cùng bạn sẽ nhận ra đó là những ngọn nến được đặt trên các kệ ở vị trí không đối xứng. Những ngọn đèn khác thấp sáng nhẹ nhàng hơn như đèn trái tim bạc, chai thủy tinh, đèn lồng thủy tinh. Và sau tấm màn sáng nhấp nháy này, bạn nhìn vào phía bên trong là chiếc giường và dấu hiệu của một bàn tay dường như đang thu hút bạn với chuyển động chậm rãi.

Bạn chỉ có thể nhìn thấy được khi quay lưng lại với cả bầu trời của những ánh đèn mộ đạo ấy. Vấp vào chân giường, bạn phải đi vòng quanh để xích gần tới đầu giường. Ở đó, một dáng người nhỏ thó bị chìm trong chiếc giường quá lớn; để tiếp cận, bạn không chạm vào tay, mà vào làn da dày dặn êm ái và tai của con vật mắt đỏ đang lặng lẽ gặm nhấm: bạn mỉm cười và vuốt ve con thỏ đang nằm cạnh bàn tay, và cuối cùng bàn tay bạn chạm vào những ngón tay không có thân nhiệt, chúng dừng lại khá lâu trên lòng bàn tay ẩm ướt đang lật ngửa của bạn. Tay bạn lộn xuống, đưa các ngón tay vào găng ren gối để tránh chạm vào bàn tay kia của bà ta.

– Tôi là Felipe Montero. Tôi đã đọc mẫu tin rao vặt của bà.

– Vâng, tôi biết. Xin lỗi vì không có ghé ng ỡ.

– Tôi ổn mà. Đừng lo lắng về chuyện đó.

– Tốt. Làm ơn đứng nghiêng xem nào. Tôi nhìn không rõ. Quay ra ánh sáng đi. Vâng, như thế được rồi.

– Tôi đã đọc mẫu tin rao vặt của bà...

– Hẳn là cậu đã đọc nó. Cậu có đủ điều kiện không? Cậu đã học ở đâu vậy?

Những đoạn chữ in nghiêng là do trong nguyên bản các nhân vật sử dụng tiếng Pháp chứ không phải tiếng Tây Ban Nha.

– *Tại Paris, thưa bà.*

– *Thế à, biết vậy tôi rất hài lòng, lúc nào cũng thế, lúc nào cũng vậy, khi nghe thấy... đúng thế... cậu biết đấy... tôi đã quá quen rồi... và sau khi...*

– ?

Bạn sẽ phải tránh ra để ánh sáng kết hợp giữa màu của bạc, sáp và thủy tinh vẽ nên chiếc mũ lụa kia ôm lấy một mái tóc rất trắng và khắc họa nên một khuôn mặt gần như trẻ con của bà già. Hàng khuy dày khít của phần cổ áo màu trắng cài kín lên tận đôi tai được mũ lụa che kín, khăn trải giường và mền phủ kín toàn bộ cơ thể, ngoại trừ cánh tay được phủ một chiếc khăn choàng, bàn tay nhợt nhạt đặt hờ trên bụng: bạn chỉ có thể định hình khuôn mặt ấy cho đến khi chú thỏ động đậy, cho phép bạn lén nhìn từ xa những vụn bánh, vỏ bánh mì nằm rải rác trên tấm chăn lụa, màu đỏ đã sòn ố.

– Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé. Tôi không còn nhiều năm nữa ở phía trước, cậu Montero, và tôi thích phá vỡ thói thường người đời nên đã cho đăng quảng cáo trên báo.

- Vâng, tôi đến đây cũng vì lý do ấy.
- Như vậy, cậu đã chấp nhận.
- Vâng, tôi muốn biết nhiều hơn thế...
- Đương nhiên. Cậu đang tò mò mà.

Bạn sẽ ngạc nhiên khi quan sát cái tủ kê đầu giường, những chai màu khác nhau, ly tách, thìa nhôm, những vỉ thuốc và một vài chiếc cốc loang lổ một thứ chất lỏng màu trắng đặt trên mặt sàn, vừa vịn tằm vớ của một phụ nữ nằm trên giường thấp. Sau đó, bạn sẽ nhận ra rằng đó là một chiếc giường hầu như không cao hơn là mấy so với mặt đất khi chú thỏ nhảy ra và biến vào trong bóng tối.

- Tôi sẽ trả bốn ngàn peso.
- Vâng, mẫu rao vặt ngày hôm nay có nói.
- Ra thế, như vậy là báo đã đăng.
- Vâng, đã đăng.

– Đó là những giấy tờ tài liệu của chồng tôi, tướng Giorente, để lại. Những tài liệu ấy phải được sắp xếp lại và công bố trước khi tôi chết. Gần đây tôi đã quyết định như vậy.

- Của chính vị tướng à, thế ông ta không có khả năng để...?
- Ông ấy mất cách đây sáu mươi năm rồi, anh bạn ạ. Đó là những hồ sơ ký dờ dang của ông ấy. Chúng phải được hoàn thành trước khi tôi chết.
- Nhưng...

– Tôi sẽ thông báo cho cậu tất cả mọi thứ. Cậu sẽ tìm hiểu để viết theo phong cách của chồng tôi. Chỉ cần cậu sắp xếp và đọc những giấy tờ tài

liệu đó là sẽ cảm thấy bị cuốn hút bởi lối văn xuôi ấy, tính minh bạch, rành, đi đầu đó...

– Vâng, tôi hiểu.

– Saga. Saga. Nó ở đâu nhỉ? Lại đây, Saga...

– Ai thế?

– Bạn của tôi.

– Con thỏ ấy à?

– Đúng thế, nó sẽ trở lại.

Ngước mắt lên sau khi nhìn khá lâu ở tầm thấp, thấy bà ta đã khép môi lại, nhưng bạn như mới nghe bà ta nói câu “Nó sẽ trở lại.” vào thời điểm đó. Bà ta yên lặng bất động. Nhìn lại phía sau, bạn thấy choáng ngợp bởi ánh sáng nhấp nháy của chiếc vương miện được trang hoàng bằng các đồ vật tôn giáo. Khi trở lại nhìn người phụ nữ, bạn cảm thấy đôi mắt bà ta mở rất to, trong sáng, long lanh, bao la, gần như có sắc tố của giác mạc màu vàng bao quanh chúng, sao cho chỉ có điểm đen của con ngươi mới phá vỡ sự trong sáng, làm nó biến mất trong ít phút dưới những nếp gấp dày rủ xuống mí mắt, dường như để bảo vệ trước cái nhìn soi mói, mà giờ đây trở lại ẩn nấp – bạn nghĩ là rút vào – dưới lòng hang động khô.

– Vậy là cậu sẽ ở lại chứ. Phòng của cậu ở tầng trên. Ở đó có ánh sáng trời.

– Thưa bà, có lẽ sẽ tốt hơn nếu không làm phiền đến bà. Tôi có thể ở nguyên chỗ ở hiện tại và xem xét các giấy tờ ngay tại nhà riêng của mình...

– Điều kiện của tôi là cậu tới sống ở đây. Không mất nhiều thời gian đâu.

– Tôi không rõ...

– Aura...

Lần đầu tiên bà già di chuyển kể từ khi bạn bước vào phòng ngủ. Khi bà ta xòe rộng bàn tay của mình, một lần nữa, bạn cảm nhận được hơi thở rộn ràng ở bên cạnh, và giữa bạn với bà già, một bàn tay phụ nữ giờ ra chạm vào ngón tay của bà ta. Nhìn sang phía cô gái, bạn không thấy hết được toàn bộ cơ thể vì nàng ở rất gần bạn và sự xuất hiện của cô thật bất ngờ, không có bất kỳ tiếng động nào – chẳng hề nghe thấy âm thanh, nhưng đó là sự thật vì họ nhớ lại được ngay và sau tất cả thì chúng mạnh hơn sự im lặng đã đồng hành cùng với họ.

– Tôi đã nói là sẽ trở lại mà...

– Ai vậy?

– Aura. Người sống cùng tôi. Cháu gái của tôi.

– Xin chào.

Cô gái cúi đầu chào trong khi bà già cũng nhại lại cử chỉ ấy.

– Đó là anh Montero. Cậu ấy sẽ sống với chúng ta.

Bạn sẽ phải di chuyển một vài bước để những ngọn nến đang thấp sáng không làm lóa mắt bạn. Cô gái vẫn nhắm nghiền mắt, hai bàn tay xếp chéo trên đùi, không nhìn vào bạn. Nàng từ từ mở mắt, như thể sợ ánh sáng của phòng ngủ. Cuối cùng, bạn sẽ thấy đôi mắt màu xanh đại dương kia tuôn trào, tung bọt, trở về với êm ả trong xanh rồi hừng hực trở lại như một luồng sóng: khi nhìn vào đôi mắt ấy, bạn phải tự nhủ đó không phải sự thật và đôi mắt xanh tuyệt đẹp kia cũng giống như tất cả những đôi mắt xanh đẹp khác mà bạn đã từng và có thể gặp. Tuy nhiên, đừng tự dối mình: đôi

mắt tuôn trào, biến đổi ấy, như thể tặng cho bạn một bức tranh mà chỉ mình bạn mới có thể đoán trước được và mong đợi.

– Vâng. Tôi sẽ sống cùng các vị.

Bà già sẽ mỉm cười, thậm chí sẽ bật cười với giọng điệu sắc danh để nói lời cảm ơn bạn đã quyết định ở lại và yêu cầu cô gái dẫn bạn về phòng dành cho riêng bạn, trong khi bạn chỉ nghĩ đến khoản tiền bốn ngàn peso trả cho một công việc tương đối nhẹ nhàng vì bản thân bạn cũng thích việc nghiên cứu tỉ mỉ, một công việc không đòi hỏi phải lao động chân tay, phải di chuyển từ nơi này đến nơi kia và tránh được các cuộc gặp gỡ phiền hà với người khác. Bạn mãi suy nghĩ đi đâu này trong khi theo chân cô gái về phòng.

Bạn nhận thấy mình đi theo nàng bằng tai nghe chứ không phải bằng mắt nhìn: bạn đi theo tiếng váy sột soạt, tiếng vải lụa trơn chà xát khi nàng di chuyển – và bạn khao khát được nhìn vào đôi mắt nàng thêm một lần nữa. Trong bóng tối mờ mịt mà bạn chưa kịp thích nghi, bạn tiếp tục đi theo tiếng động: bạn nhớ ra đã gần sáu giờ chiều và khi cô gái có tên Aura giờ tay đẩy cửa phòng, bạn giật mình khi nhìn thấy ánh sáng từ trong phòng hắt ra.

Một cánh cửa khác không có khóa – và ngay lập tức cô gái ngoảnh mặt đi rồi nói với bạn:

– Đây là phòng của anh. Một tiếng nữa anh hãy xuống ăn tối cùng chúng tôi.

Cô gái lảng lạng rời đi và lần này bạn cũng không nhìn thấy được khuôn mặt nàng.

Bạn đẩy cửa – khép kín cánh cửa phía sau mình và cuối cùng ngược mắt lên chiêm ngưỡng ánh sáng của bầu trời bao la rọi từ trần nhà xuống. Bạn mỉm cười khi nhận ra chỉ ánh hoàng hôn đã đủ làm bạn lóa mắt, luống

sáng này tương phản mạnh mẽ với bóng tối u ám che phủ những nơi khác trong ngôi nhà. Bạn thích thú thử nghiệm độ mềm mại của tấm đệm đặt trên chiếc giường bằng kim loại mạ vàng rồi đảo mắt nhìn quanh phòng: thảm len đỏ chót, các bức tường dán giấy màu vàng và xanh rêu, cái ghế bành nhung đỏ, cái bàn làm việc cũ kỹ bằng gỗ óc chó bọc da màu xanh, chiếc đèn dầu cổ chiếu ánh sáng mờ phục vụ bạn trong những đêm nghiên cứu, một kệ sách đóng đinh ngay phía trên bàn, vừa tầm với của bạn. Bạn tiến gần đến cánh cửa còn lại, đẩy cửa vào và phát hiện ra đây là phòng vệ sinh, một căn phòng đã lỗi thời: một cái bồn tắm bốn chân với hoa văn vẽ trên mặt sứ, một bình xả nước màu xanh và một bồn cầu bất tiện. Bạn tự ngắm mình trong tấm gương lớn hình bầu dục gắn liền với tủ quần áo cũng bằng gỗ óc chó đặt trong phòng vệ sinh. Bạn nhúu đôi lông mày rậm, mở đôi môi dài và dày của mình ra để phả hơi lên mặt kính; bạn nhắm mắt và khi lại mở mắt ra, vệt ẩm đã biến mất. Bạn nín thở và đưa tay vuốt mái tóc thẳng, đen tuyền; đồng thời sờ lên sống mũi thẳng và đôi má hóp của mình. Một lần nữa khi hơi nước làm mờ khuôn mặt, bạn sẽ nhắc lại cái tên ấy, Aura.

Sau khi hút hai điếu thuốc và nằm ườn trên giường, bạn xem lại giờ. Bạn đứng dậy, mặc áo khoác và lấy lược chải tóc. Bạn đẩy cửa bước ra ngoài và cố nhớ lại quãng đường mà bạn đã đi lên. Bạn định để cửa mở cho ánh sáng từ chiếc đèn dầu trong phòng có thể chiếu ra ngoài dẫn đường: đi đâu này không thể được vì tay lò xo sẽ tự động đóng cửa. Bạn có thể tự tiêu khiển bằng cách đẩy ra, đẩy vào cánh cửa như một hình thức giải trí. Bạn cũng có thể cầm chiếc đèn dầu xuống gác, nhưng lại từ bỏ ý định ấy vì biết rõ ngôi nhà này luôn luôn chìm trong bóng tối. Bạn buộc mình phải làm quen và nhận biết ngôi nhà này bằng xúc giác. Bạn thận trọng tiến

từng bước một, như một người mù vậy, với hai cánh tay vươn ra phía trước, bám dọc theo tường và cũng chính vai bạn vô tình chạm vào công tắc điện. Bạn dừng lại, nheo mắt trước ánh đèn chói lóa tỏa dọc đoạn hành lang dài và trống vắng ấy. Cuối hành lang xuất hiện lan can và cầu thang xoắn ốc.

Bạn đếm từng bậc một để đi xuống cầu thang: một thói quen mà bạn mới có sau khi tới sống tại nhà bà Giorente. Bạn vừa bước vừa đếm và bỗng giật mình lùi lại vì bất chợt nhìn thấy đôi mắt đỏ của chú thỏ, con vật vội vàng quay đi, nhảy sang chỗ khác sau khi nhìn thấy bạn.

Bạn không còn thời gian dừng lại ở sảnh bởi Aura đang đứng chờ bạn trước một cánh cửa kính mờ khép hờ, với cây đèn nến trên tay. Bạn mỉm cười tiến về phía nàng; bạn dừng bước khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của vài con mèo – đúng như vậy, bạn dừng lại rất gần bàn tay của Aura để nghe ngóng và xác minh xem có phải có nhiều tiếng mèo kêu không – rồi bạn đi theo nàng vào phòng: Là lũ mèo – Aura sẽ nói với bạn. Khu vực này của thành phố có rất nhiều chuột.

Bạn và nàng băng qua phòng khách: bàn ghế được bọc bằng lụa mờ, trong tủ kính bày la liệt những con búp bê bằng sứ, đồng hồ quả lắc, huân huy chương và quả cầu pha lê; những tấm thảm Ba Tư, những bức tranh phong cảnh đồng quê và những tấm rèm cửa bằng nhung màu xanh lá cây. Aura cũng mặc một bộ đồ màu xanh như thế.

– Anh có cảm thấy thoải mái không?

– Vâng, tôi thấy thoải mái. Nhưng tôi cần về nhà để lấy một số đồ dùng cá nhân...

– Không cần đâu. Người giúp việc của chúng tôi đã về nhà anh để lấy đồ.

– Đáng lẽ các vị không nên bận tâm chuyện đó.

Vẫn theo sau cô gái, bạn bước vào phòng ăn. Nàng đặt cây đèn nến xuống giữa bàn; bạn cảm thấy cái lạnh ẩm ướt. Tường phòng được ốp hoàn toàn bằng gỗ sẫm màu với mái vòm cung và nhiều họa tiết hoa hồng được chạm khắc theo phong cách gothic. Bên ngoài, lũ mèo đã ngừng kêu. Ngồi xuống bàn ăn, bạn thấy trên bàn xếp sẵn bốn bộ khăn ăn và dao đĩa, hai chiếc khay bạc nóng hổi kê dưới hai chiếc chảo và một chai rượu lâu năm, vỏ chai màu xanh lục bóng loáng.

Aura bắt đầu chia phần ăn. Bạn hít hà mùi thơm của món bầu dục xào với nước sốt hành tây. Trong khi Aura phục vụ, bạn cầm chai rượu lâu năm, rót đầy thứ chất lỏng màu đỏ đậm vào các cốc thủy tinh trên bàn. Tò mò, bạn cố đọc nhãn chai rượu nhưng không thể do lâu năm nên nhãn chai đã bị mờ. Trong khi ấy, Aura sẽ một ít cà chua nướng vào đĩa của mình.

Bạn nhận thấy trên bàn còn hai bộ dao đĩa và hai ghế trống nữa.

– Xin lỗi, bạn hỏi, chúng ta đang chờ ai phải không?

Aura chăm chú ăn cà chua:

– Không. Tối nay bà Consuelo cảm thấy không được khỏe. Bà ấy sẽ không dùng bữa cùng chúng ta.

– Bà Consuelo? Bà ấy là cô của cô có phải không?

– Vâng, đúng vậy. Bà ấy yêu cầu anh ghé qua phòng bà ấy sau bữa tối.

Bạn và nàng ăn trong yên lặng. Hai người cùng uống thứ rượu đậm đặc ấy và bạn liên tục nhìn đi chỗ khác vì không muốn Aura có thể bất ngờ đẩy mình vào trạng thái bị thôi miên nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân. Thậm chí, ngay cả trong lúc này, bạn vẫn muốn lưu giữ hình ảnh của nàng trong tâm trí của mình. Bất cứ lúc nào nhìn đi chỗ khác, bạn cũng có cảm

giác là mình đã quên đi bóng hình của nàng và ngay sau đó, bạn lại cảm thấy mình cần phải nhìn nàng thêm một lần nữa. Như thường lệ, ánh mắt của nàng luôn hướng xuống phía dưới và khi bạn cho tay vào túi áo khoác của mình để lục tìm bao thuốc lá rồi thấy cả một chùm chìa khóa, bạn bèn nhớ ra và nói với Aura:

– À! Ngăn kéo bàn làm việc của tôi có khóa. Trong đấy có tất cả giấy tờ của tôi.

Và nàng sẽ nói nhỏ:

– Nói vậy là... Anh sắp rời đi sao?

Nàng đặt câu hỏi với giọng điệu trách móc. Bạn cảm thấy bối rối như thể mình đã làm gì sai trái, rồi vươn tay đưa cho nàng chùm chìa khóa móc trên đầu ngón tay.

– Việc này cũng không gấp gáp lắm.

Nhưng cô gái tránh tiếp xúc với tay của bạn, bàn tay nàng vẫn đặt nguyên trên đùi mình và cuối cùng nàng cũng ngược lên nhìn, làm bạn một lần nữa nghi ngờ giác quan của chính mình, bạn ngụy biện rằng cảm giác choáng váng, say sưa khi nhìn vào đôi mắt xanh biếc, trong trẻo, lung linh ấy là do bản thân đã uống quá nhiều rượu. Bạn đứng dậy, tiến về phía sau Aura, chạm tay lên chiếc ghế gỗ gothic mà nàng đang ngồi và bạn tuyệt đối không dám chạm vào bờ vai trần hay cái đầu bất động của nàng. Bạn cố kìm nén ham muốn của mình và để đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân, bạn lắng nghe tiếng động phát ra từ cánh cửa còn lại, cánh cửa ngay sau lưng bạn dẫn ra bếp, bạn để ý đến hai yếu tố được thiết lập trong phòng ăn này: đó là một vòng tròn ánh sáng tỏa ra từ cây đèn chùm, chiếu sáng mặt bàn và một góc tường, còn một vòng tròn bóng tối khác lớn hơn bao quanh vòng tròn ánh sáng kia. Cuối cùng, bạn lấy hết dũng khí để tiếp

cận cô gái, nắm lấy bàn tay nàng, mở rộng lòng bàn tay mịn màng ấy ra và đặt lên đó chùm chìa khóa của bạn.

Bạn thấy nàng nắm chặt bàn tay lại, nhìn thẳng vào mắt bạn và nói nhỏ:

– Cám ơn anh, r ồi lập tức đứng dậy r ồi vội vã rời khỏi phòng ăn.

Bạn ng ồi ở vị trí mà Aura vừa rời đi, duỗi thẳng đôi chân của mình, châm một điếu thuốc, bạn cảm thấy cơ thể mình bị xâm chiếm bởi một niềm vui mà trước nay bạn chưa từng biết đến, niềm vui này thuộc về bạn, và trong khoảnh khắc này bạn mới thực sự cảm nhận được nó một cách tổng thể, bạn giải phóng cảm xúc này, đẩy nó ra ngoài bởi bạn biết lần này sẽ có câu trả lời... Và bà Consuelo đang chờ bạn: vừa r ồi cô gái đã nhắc nhở bạn: bà ấy sẽ chờ anh sau bữa tối...

Bạn đã quen với lối đi. Bạn c ần theo cây đèn nến ra khỏi phòng và băng qua sảnh đợi. Cánh cửa đầu tiên, ngay phía trước mặt bạn là cửa phòng của bà già. Bạn gõ cửa, không có ai trả lời. Bạn lại gõ thêm một lần nữa r ồi đẩy cửa phòng: bà ta đang chờ bạn. Bạn thận trọng bước vào phòng, cất tiếng gọi nhỏ:

– Thưa bà... Bà ơi...

Bà già đã không nghe thấy tiếng bạn gọi, vì khi vào phòng bạn thấy bà ta đang quỳ trước bàn thờ, đầu tựa vào hai bàn tay chắp lại. Bạn theo dõi bà ta từ xa: bà ta đang quỳ, mặc chiếc áo ngủ bằng vải len thô, đầu cúi gằm lợt thỏm giữa hai bờ vai g ầy guộc: g ầy như một bức tượng người Trung cổ vậy, đôi chân bà thò ra từ chiếc áo ngủ trông như hai tay áo len, bề mặt da đầy những vết thâm qu ầng sừng tấy; bạn nghĩ tới chất liệu vải len thô kia liên tục cọ xát lên bề mặt da của bà, cho đến khi bà giơ hai nắm tay đấm một cách bất lực vào không trung như thể đang tiến hành một trận chiến với các hình ảnh. Đến khi tiến lại gần bạn bắt đầu phân biệt được: Chúa

Kitô, Đức Mẹ Maria, Thánh Sebastian, Thánh Lucia, Tổng lãnh thiên thần Michael, những con quỷ mỉm cười, trong bức tranh đau đớn và giận dữ này chúng là những kẻ duy nhất mỉm cười: mỉm cười vì trong bức tranh khắc cổ được nện chiếu sáng, chúng xiên những cây đinh ba qua thân mình những người bị kết án, nhúng họ vào vạc nước sôi, hãm hiếp phụ nữ, chúng say sưa hưởng quyền tự do bị từ chối đối với các thánh đờ. Bạn tiếp cận hình ảnh trung tâm ấy, bao quanh bởi những giọt nước mắt của Đức Mẹ Sầu bi, máu của Đức Chúa bị đóng đinh, thú vui của quỷ Lucifer, cơn thịnh nộ của Tổng lãnh thiên thần, nội tạng được ngâm trong bình rượu trái tim bạc: bà Consuelo quỳ lạy, giờ nắm đấm đe dọa, miệng lầm nhảm những lời mà khi lại gần, bạn có thể nghe thấy:

– Hãy tới Thành phố của Chúa; hãy vang lên tiếng kèn của Gabriel; nhưng sao ngày tận thế lại chậm đến thế!

Bà già tự đâm vào ngực mình cho đến khi khuyu ngã, ho sặc sụa trước những hình ảnh và bàn thờ thấp sáng. Bạn đỡ lấy khuỷu tay và dìu bà ta về giường, bạn ngạc nhiên khi thấy vóc dáng của bà già ấy: nhỏ như một đứa bé gái vậy, lom khom, lưng gù: bạn biết rằng nếu không có sự trợ giúp của bạn thì bà ta đã phải bò về giường của mình. Bạn đặt bà ta xuống chiếc giường lớn với chăn mền, ga trải giường cũ kỹ, bằm đầy vụn bánh mì, bạn đắp kín chăn cho bà già và chờ cho đến khi hơi thở của bà ta bình thường trở lại, trong khi nước mắt của bà ta tự nhiên chảy dài trên má.

– Tôi xin lỗi... Xin lỗi cậu Montero... Đối với một bà già như tôi... thờ kính là niềm vui duy nhất còn lại mà thôi... Cậu làm ơn đưa cho tôi chiếc khăn mùi soa.

– Cô Aura có nói với tôi...

– Phải, đúng như vậy. Tôi không muốn chúng ta lãng phí thời gian...
Cậu phải... cậu phải bắt đầu công việc càng sớm càng tốt... Cảm ơn cậu...

– Bà hãy cố gắng nghỉ ngơi.

– Cảm ơn cậu... Đây, cậu hãy cầm lấy cái này...

Bà già đưa tay lên cổ tháo khuy áo, cúi đầu để cởi chiếc vòng cổ màu tím nhạt đang đeo và đưa cho bạn: cái vòng khá nặng, một chiếc chìa khóa bằng đồng được luồn qua nó.

– Ở góc đằng kia... Cậu hãy mở cái rương đặt ở đằng kia và mang cho tôi tập giấy tờ ở bên phải, phía trên cùng... được thắt dây màu vàng...

– Tôi nhìn không được rõ lắm.

– À, đúng rồi... Chắc là do tôi quá quen với bóng tối. Ở phía tay phải của tôi ấy... Cậu đi ra góc đấy và coi chừng vấp phải cái rương... Vì họ đã xây cất bao quanh chúng tôi, cậu Montero. Họ xây dựng xung quanh chúng tôi và đã cướp đi mọi nguồn sáng. Họ muốn ép tôi bán ngôi nhà này đi. Chúng tôi sẽ chết trước khi làm vậy. Ngôi nhà này chứa đầy kỷ niệm của chúng tôi. Chỉ đến khi tôi chết họ mới lôi được tôi ra khỏi đây... Đúng rồi. Cảm ơn cậu. Cậu có thể bắt đầu đọc phần này. Tôi sẽ chuyển cho cậu những phần còn lại sau. Tạm biệt, cậu Montero. Cảm ơn cậu. Cậu nhìn xem: cây nến cậu cầm đã bị tắt rồi kia. Cậu làm ơn châm lại nến ở bên ngoài. Không, không, cậu hãy giữ lại chiếc chìa khóa. Hãy cầm lấy nó. Tôi tin tưởng ở cậu.

– Thưa bà... Có một ổ chuột ở góc đằng kia...

– Chuột sao? Tôi chưa bao giờ đi đến tận đấy...

– Bà nên cho mấy con mèo vào đây.

– Cậu nói đến mèo sao? Mèo nào vậy? Thôi chào cậu. Tôi đi ngủ đây.

Tôi mệt rã.

– Chào bà.

Ngay đêm đó, bạn đem đồng giấy tờ màu vàng ra đọc, tài liệu được viết bằng loại mực màu mù tạt; đôi khi bị xuyên thủng lỗ chỗ bởi tàn xì gà hay bị dây bản do ru ồi bâu. Tiếng Pháp của tướng Giorente không thật sự xuất sắc như vợ ông đánh giá. Bạn tự nhủ có thể cải thiện đáng kể phong cách bằng cách dựa vào câu chuyện thuật lại các sự kiện khác nhau trong quá khứ: thời thơ ấu ở trang ấp Oaxaca trong thế kỷ 19, quá trình học tập chuyên ngành quân sự tại Pháp, tình bằng hữu với công tước Morny, với những người thân cận của Napoleon III, quay lại Mexico với tư cách sĩ quan tham mưu của Maximilian, các nghi lễ chính thức và dạ hội của đế chế, các trận đánh, sự sụp đổ, đ ồi Las Campanas, quãng thời gian lưu vong tại Paris. Chẳng có chi tiết nào mới lạ hơn so với những gì người khác đã kể lại. Bạn cố tìm hiểu chân tướng sở thích quái đản của bà già, về giá trị nguy tạo được gán cho những trang h ồi ký này. Bạn mỉm cười r ồi đi ngủ, nghĩ đến mức thù lao bốn ngàn peso.

Bạn ngủ say, không ngáy, cho đến khi một tia nắng đánh thức bạn lúc sáu giờ sáng, bởi vì tr ần nhà bằng kính đó không lắp rèm. Bạn lấy gối che mắt và cố gắng ngủ trở lại. Trong vòng mười phút, bạn quên mục đích của mình và đi vào phòng tắm, nơi bạn tìm thấy tất cả đồ dùng của mình được sắp xếp trên một chiếc bàn, số quần áo ít ỏi mà bạn mang theo đang treo trong tủ. Bạn đang hoàn tất việc cạo râu thì một tiếng mèo kêu khẩn thiết và đau đớn phá hủy bầu không khí tĩnh mịch của buổi sáng.

Đó là một tiếng kêu gớm ghiếc, khẩn thiết, cào xé vọng đến tai bạn. Bạn cố gắng xác định vị trí phát ra tiếng kêu ấy: mở cửa hướng ra ngoài hành lang cũng không nghe thấy gì hết: những tiếng mèo kêu phát ra từ

trên cao, từ cửa vòm trên mái nhà. Trèo nhanh lên chiếc ghế, rồi từ ghế chuyển qua bàn làm việc và tựa vào kệ sách, bạn có thể vươn tới cửa vòm mái nhà, mở một trong các ô kính, cố cố vươn lên thật cao và nhìn chăm chú vào khu vườn kế bên, vào chiếc chậu đựng đồ chơi dưới bụi ngấy mọc chẳng chặt, nơi có tới năm, sáu, bảy con mèo – bạn không thể đếm hết được vì không thể bám trụ quá một giây trong tư thế đó – con nọ bị xích vào con kia, chìm trong ngọn lửa, từ đó bốc ra một làn khói dày đặc nồng nặc mùi lông cháy. Nửa tin nửa ngờ, bạn ngã phịch xuống ghế, trong khi trên thực tế bạn thấy có lẽ mình chỉ chấp nối hình ảnh ghê rợn đó với tiếng mèo kêu dai dẳng, nhỏ dần và cuối cùng biến mất.

Bạn mặc áo sơ mi, với tay lấy một tờ giấy lau qua mũi giày đen và lần này nghe thấy tiếng lắc chuông thông báo hình như đang đi qua hành lang của ngôi nhà và tiến lại gần tới cửa phòng bạn. Bạn nhìn ra ngoài hành lang, Aura đang bước đi với chiếc chuông trong tay, cúi đầu chào bạn và nói rằng bữa sáng đã sẵn sàng. Bạn muốn ngăn cô gái lại, nhưng Aura đã đi xuống cầu thang xoắn ốc, tay lắc chiếc chuông sơn màu đen như thể muốn đánh thức cả nhà tế bần, toàn bộ khu nội trú.

Mặc xong áo sơ mi, bạn vội đi theo, nhưng đến sảnh đợi đã không thấy bóng dáng cô gái đâu nữa. Cửa phòng ngủ của bà già mở ra sau lưng bạn: ngay phía sau cánh cửa mở hờ, bạn còn nhìn thấy một bàn tay lơ lửng sắp đặt chậu sứ ở sảnh chờ rồi lại gần đóng cửa lại.

Trong phòng ăn, bạn thấy bữa sáng đã được dọn ra: lần này chỉ có một bộ khăn ăn và dao đĩa. Bạn ăn rất nhanh, trở lại phòng đợi, gõ cửa phòng bà Consuelo. Vẫn cái giọng yếu ớt và chói tai ấy mời bạn vào. Không có gì thay đổi. Vẫn là bóng tối vĩnh cửu với ánh sáng của những ngọn nến và những phép lạ của bạc.

– Chào buổi sáng, cậu Montero. Cậu ngủ ngon giấc chứ?

– Vâng. Tôi đọc đến khuya.

Người phụ nữ phẩy phẩy bàn tay, như thể muốn bạn đi ra.

– Không, không, không. Đừng nói trước quan điểm của cậu. Hãy làm việc với những giấy tờ tài liệu đó và khi nào xong tôi sẽ trao những tài liệu khác.

– Vâng, thưa bà. Tôi ghé thăm vườn cây được chứ?

– Vườn nào hả cậu Montero?

– Vườn đằng sau phòng tôi.

– Căn nhà này không có vườn. Chúng tôi đã mất vườn khi họ xây dựng xung quanh nhà.

– Tôi nghĩ có thể làm việc ngoài trời sẽ hiệu quả hơn.

– Trong căn nhà này chỉ có khoảng sân tối, nơi cậu đi vào. Ở đó, cháu gái của tôi đã trồng một số cây ưa bóng râm. Nhưng chỉ có thể thôi.

– Ổn thôi, thưa bà.

– Tôi muốn nghỉ ngơi cả ngày. Hãy đến gặp tôi vào tối nay.

– Vâng, thưa bà.

Bạn xem xét đóng giấy tờ tài liệu cả ngày, chỉnh sửa những đoạn mà bạn nghĩ sẽ giữ lại, viết lại những đoạn có vẻ còn yếu, hút thuốc lá liên tục hết điều này đến điều khác và nghĩ nên kéo dài công việc ng ỡ chơi xoi nước thêm càng nhiều thời gian càng tốt. Nếu tiết kiệm được ít nhất là mười hai ngàn peso thì bạn sẽ có khoảng một năm dành cho công việc riêng, vốn đã bị hoãn lại, gần như bị lãng quên. Tác phẩm lớn của bạn là về những khám phá và chinh phục của Tây Ban Nha ở châu Mỹ. Một tác phẩm

tóm tắt tất cả các biên niên sử rải rác, làm cho chúng trở nên dễ hiểu hơn, tìm ra sự tương ứng lợi ích giữa các công ty và những cuộc phiêu lưu của thời đại hoàng kim, giữa những nguyên mẫu của con người và sự kiện lớn của thời Phục hưng. Trên thực tế, cuối cùng bạn sẽ rời khỏi đồng giấy tờ tẻ nhạt của vị quân nhân thuộc Đế chế để bắt đầu viết hồ sơ và bản tóm tắt cho công việc riêng của mình. Thời gian trôi đi và rồi lại nghe thấy tiếng lắc chuông, bạn nhìn đồng hồ, mặc áo khoác và bước xuống phòng ăn.

Aura đã ngồi ở đó; lần này người ngồi đầu bàn là bà Giorente, lọt thỏm trong trang phục khăn choàng, áo ngủ và mũ, cúi đầu trên đĩa ăn. Bộ khăn ăn và dao đĩa thứ tư cũng được dọn ra. Bạn chỉ nhìn lướt qua và không quan tâm đến chuyện đó nữa. Nếu cái giá của sự tự do sáng tạo trong tương lai của bạn là chấp nhận tất cả những sở thích của bà già này thì bạn có thể trả cái giá đó không chút khó khăn. Trong khi bà ta nhấm nháp món xúp, hãy thử đoán tuổi của bà ta xem. Đến một thời điểm nào đó, khó có thể xác định tuổi tác của con người ta: bà Consuelo đã vượt qua ranh giới ấy từ lâu. Vị tướng đã không đề cập đến bà ta theo những gì bạn đọc trong hồi ký. Nhưng nếu vị tướng ở tuổi bốn mươi hai lúc quân Pháp xâm lược và qua đời vào năm 1901, bốn mươi năm sau thì ông đã mất lúc tám mươi hai tuổi. Ông đã kết hôn với Consuelo sau thất bại ở Queretaro và sau đó lưu vong, nhưng lúc ấy bà ta chỉ là một bé gái...

Những ngày tháng nêu trên làm bạn bối rối, bởi vì bà già đang nói với giọng thì thầm sắc đanh, nhỏ nhẹ như tiếng chim; bạn lắng nghe trong lúc chăm chú ăn, bà ta đang nói với Aura về một danh mục dài những lời phàn nàn, sự đau đớn, nghi ngờ bệnh tật, thêm vào đó là những lời than phiền liên quan đến giá thuốc tăng cao, độ ẩm trong nhà ngày một lớn. Bạn muốn

tham gia câu chuyện nội bộ ấy bằng cách hỏi người giúp việc đã thu dọn đồ đạc của bạn ngày hôm qua nhưng bạn chưa bao giờ nhìn thấy anh ta và không bao giờ thấy anh ta phục vụ tại bàn: vâng, bạn sẽ hỏi đi đâu đó, nếu như đột nhiên bạn không thấy ngạc nhiên vì cho đến lúc ấy, Aura không hề mở miệng và ăn uống theo kiểu máy móc, như thể đợi một ai đó hướng dẫn nàng động tác cầm thìa, dao để cắt miếng bánh dục và đưa lên miệng – một lần nữa, bạn cảm thấy bánh dục dường như là món khoái khẩu trong ngôi nhà này. Bạn nhìn nhanh từ bà cô tới cháu gái, rồi từ cháu gái sang bà cô, nhưng trong khoảnh khắc đó, bà Consuelo ngừng chuyển động và cùng lúc ấy Aura cũng đặt con dao xuống đĩa rồi không động đậy, và bạn nên nhớ rằng, trong một phần giây trước đó, bà Consuelo cũng làm tương tự.

Họ giữ im lặng trong vài phút: khi bạn hoàn thành việc ăn uống, hai người vẫn yên lặng như những bức tượng, nhìn bạn ăn. Sau cùng, bà già nói:

– Tôi mệt rồi. Đáng lẽ tôi không nên ăn tại bàn. Aura, lại đây, đưa tôi vào phòng ngủ.

Bà già đã cố gắng gây sự chú ý với bạn: bà ta nhìn thẳng vào bạn để bạn phải nhìn lại mặc dù lời nói của bà ta là nhằm vào cháu gái. Bạn phải cố gắng lắm để thoát ra khỏi cái nhìn đó – một lần nữa mắt mở to, trong sáng, vàng đậm, tước bỏ hết mạng che mặt và các nếp nhăn thường thấy – và khi bạn hướng tới Aura thì cô gái quay ra nhìn chăm chăm vào một điểm vô định với đôi môi lặng lẽ mấp máy, nàng đứng dậy với thái độ tương tự làm bạn ngỡ như đang trong giấc mơ, nắm lấy cánh tay của bà già lưng gù và từ từ dìu bà ta rời khỏi phòng ăn.

Bạn chỉ được phục vụ cà phê đã được đặt ở đó từ đầu bữa trưa, thứ đồ uống lạnh ngắt khiến bạn phải cau mày trong lúc nhâm nhi và tự hỏi phải

chăng bà già ấy có một sức mạnh huyền bí đối với cô gái, phải chăng cô gái, nàng Aura mặc áo màu xanh lá cây xinh đẹp của bạn, bị ép buộc phải ở trong ngôi nhà cũ kỹ tối tăm này. Tuy nhiên, sẽ dễ dàng đưa nàng thoát khỏi nơi này trong lúc bà già ngủ trong căn phòng tối tăm. Và bạn sẽ không dừng lại trên con đường mở ra trong trí tưởng tượng của mình: có lẽ Aura đang mong đợi bạn giải thoát nàng khỏi xiềng xích do bà già bất thường và thần kinh này áp đặt bởi một lý do bí ẩn nào đó. Bạn nên nhớ rằng chỉ ít phút trước đó, Aura vẫn còn như vô hồn, sững sờ bởi sự khủng bố: không thể nói nên lời trước mặt bà già bạo chúa, đôi môi nàng mấp máy lặng lẽ như thể âm thầm cầu xin bạn giải thoát để nàng có thể được tự do; một tù nhân bất chước tất cả các động tác của bà Consuelo như thể cô gái trẻ muốn làm gì cũng phải được bà già cho phép trước.

Hình ảnh hoàn toàn xa lạ đó làm bạn nổi loạn: lần này bạn đi bộ đến một cánh cửa khác, cửa nhìn ra sảnh đợi ở chân cầu thang, bên cạnh phòng ngủ của bà già: Aura hẳn phải sống ở đây vì trong nhà không còn phòng nào khác. Đẩy cửa và bước vào phòng ngủ ấy, cũng quá tối, tường vô cùng trắng, vật trang trí duy nhất là một bức tượng Chúa Kitô màu đen. Ở bên trái, bạn thấy cánh cửa ấy dẫn đến phòng ngủ của bà già góa bụa. Bạn tới gần, tiếp cận cánh cửa, đặt bàn tay mình lên bề mặt gỗ của nó, nhưng lại chấm dứt nỗ lực ấy: bạn nên nói chuyện riêng với Aura.

Nếu Aura cần bạn giúp đỡ thì nàng sẽ tới phòng bạn. Ở nguyên trong phòng, quên băng đồng giấy tờ màu vàng và những trang chú thích của riêng mình, bạn chỉ suy nghĩ đến vẻ đẹp khó nắm bắt của Aura – bạn càng suy nghĩ nhiều về nàng thì nàng ắt thuộc về bạn, không chỉ vì sắc đẹp của nàng và sự ham muốn của bạn, mà còn vì giờ đây bạn muốn giải phóng cho nàng: bạn đã tìm được một lý do đạo đức cho mong muốn của mình, bạn

cảm thấy vô tội và thỏa mãn – và khi bạn lại nghe thấy tiếng chuông rung, bạn không xuống ăn tối vì chẳng thể chịu nổi cảnh tượng như bữa trưa. Có lẽ Aura sẽ hiểu và sau khi ăn tối, nàng sẽ đến tìm bạn.

Bạn cố gắng tiếp tục nghiên cứu đóng giấy tờ tài liệu. Một hôm, bạn từ từ cởi quần áo, buông mình xuống giường, nhanh chóng ngủ thiếp đi và lần đầu tiên trong nhiều năm bạn nằm mơ, chỉ mơ về một đi đâu duy nhất, bạn mơ thấy một bàn tay xương xẩu di chuyển về phía bạn với chiếc chuông trong tay, hét lên ra lệnh cho bạn hãy biến ra xa. Và khi khuôn mặt với đôi mắt trống rỗng áp sát vào mặt bạn, làm bạn thức dậy hét trong cảm lạnh, mồ hôi toát ra đầm đìa thì bạn bỗng cảm thấy có bàn tay vuốt ve khuôn mặt và mái tóc bạn, đôi môi thì thắm với giọng nhỏ nhẹ an ủi, cầu xin bạn bình tĩnh và từ tốn. Bạn vươn dài đôi tay mình, tìm kiếm rồi ôm lấy cơ thể ấy, nó trần truồng và vẫn đeo chiếc chìa khóa mà bạn cũng đã nhận ra, và cơ thể người phụ nữ ấy ngả lên ngực, áp sát vào bạn với những nụ hôn chạy khắp toàn bộ cơ thể bạn. Bạn không thể nhìn thấy nàng trong bóng đêm chẳng có lấy một ánh sao, nhưng mái tóc nàng đậm mùi hoa lá trong vườn và bạn cảm nhận trong vòng tay của mình một làn da hết sức mịn màng, bạn bối rối chạm tay vào vùng ngực đó, sờ lên cặp núm hoa nhạy cảm, bạn quay lại hôn nàng và không yêu cầu nàng nói gì hơn.

Buông nàng ra khi đã kiệt sức, bạn nghe thấy tiếng thì thầm đầu tiên trong vòng tay mình: “Anh là chồng em.” Khi nàng nói đã bình minh, bạn đứng ý chia tay và nàng hẹn sẽ đợi bạn đêm ấy trong phòng ngủ của nàng. Bạn lại gạt đầu chấp nhận trước khi chìm vào giấc ngủ thoải mái, nhẹ nhàng, trút bỏ mọi khoái cảm, chỉ giữ lại cảm giác nơi đầu ngón tay về cơ thể nàng Aura, run rẩy, hiển dăng: bé gái Aura.

Bạn khó khăn lắm mới thức dậy được. Sau khi nhăn nhó, bẻ khớp ngón tay răng rắc nhiều lần, bạn mới nặng nhọc đứng lên khỏi giường. Aura nói vọng sang từ phía bên kia cánh cửa, rằng bạn không cần mở cửa và rằng bà Consuelo muốn nói chuyện, bà già đang chờ bạn trong phòng riêng. Mười phút sau bạn bước vào thánh cung của góa phụ đang quấn mình trong đồng quần áo và chăn, chặn xung quanh là đồng gối tựa bằng chất liệu ren: bạn tiến sát tới khuôn mặt ấy, đôi mắt nhắm nghiền sau cặp mí trắng nhờ vông xuống nhăn nheo: bạn nhìn thấy những nếp nhăn trên gò má, vẻ mòn mỏi của làn da.

Không mở mắt, bà già nói với bạn:

– Cậu có mang theo chìa khóa không?

– Có... Tôi nghĩ vậy. Vâng, nó ở đây.

– Cậu có thể đọc tập tài liệu thứ hai. Vẫn chỗ hôm trước thôi, bên ngoài thất ruy băng màu xanh.

Lần này, bạn bước tới chiếc rương gỗ với vẻ ghê tởm, xung quanh đó là một bầy chuột mắt tròn sáng rực đang chạy trên sàn nhà mục nát, leo vào lỗ hổng trong tường. Bạn mở chiếc rương và lấy tập tài liệu thứ hai. Bạn quay trở lại chân giường, bà Consuelo đang vuốt ve con thỏ trắng.

Từ cổ họng bên dưới hàng khuy áo của bà phát ra một giọng hầu như không thể nghe được:

– Cậu không thích động vật hay sao?

– Không, không đặc biệt thích loài nào. Có lẽ bởi vì tôi chưa bao giờ nuôi con vật nào.

– Chúng là những người bạn tốt, người đồng hành tốt. Đặc biệt là khi ta đã có tuổi và cô đơn.

– Vâng. Hẳn là vậy.

– Chúng là những sinh vật tự nhiên, cậu Montero ạ. Những sinh vật không biết cảm dỗ.

– Bà từng gọi tên nó là gì ấy nhỉ?

– Con thỏ cái à? Saga – Sự thông thái. Nó sống theo bản năng loài thỏ. Rất tự nhiên và tự do.

– Tôi cứ nghĩ nó là thỏ đực.

– Ồ, cậu chưa biết phân biệt đâu.

– Vâng, đi đâu quan trọng là bà không cảm thấy cô đơn.

– Họ muốn chúng tôi sống đơn lẻ, cậu Montero ạ, bởi lẽ theo lời họ, cô đơn là điểu cần thiết để đạt được sự thánh thiện. Họ đã quên mất rằng trong cô đơn có sự cảm dỗ rất lớn.

– Tôi không hiểu, thưa bà.

– À, tốt hơn là cậu nên tiếp tục làm việc, như vậy có lẽ tốt hơn.

Bạn quay lưng lại, bước ra phía cửa, rời khỏi phòng ngủ. Trong sảnh đợi, bạn nghiêng chặt răng. Tại sao lại không có can đảm để nói với bà già rằng bạn đã đem lòng yêu cô gái? Tại sao bạn không bước vào và nói thẳng với bà già rằng bạn sẽ mang Aura đi sau khi đã hoàn thành công việc ở nơi đây? Bạn quay trở lại phía cửa, đẩy cánh cửa, vẫn còn do dự, và qua khe cửa, bạn thấy bà Consuelo đã chuyển sang tư thế đứng thẳng, nâng chiếc áo choàng trên hai cánh tay: chiếc áo dài màu xanh với hàng cúc vàng, ngũ vai màu đỏ, huy hiệu đại bàng sáng choang. Bà già đưa chiếc áo lên miệng cắn xé dữ dội, rồi lại dịu dàng hôn hít và khoác lên vai để xoay người trong một bước nhảy lắt lư. Bạn khép cửa lại.

Nếu như cô gái ở tuổi mười lăm khi tôi quen biết – bạn đọc trong tập tài liệu sưu tập thứ hai của cuốn hồi ký – : cô gái ở tuổi mười lăm khi tôi quen biết và tôi dám nói rằng đôi mắt xanh của em đã thật sự hút hồn tôi: đôi mắt màu xanh của Consuelo ở độ tuổi mười lăm, tức năm 1867, khi tướng Giorente kết hôn với cô và đưa cô sang Paris sống lưu vong. Cô nàng búp bê trẻ trung của tôi, vị tướng viết trong khoảnh khắc đầy cảm hứng, cô nàng búp bê trẻ trung với đôi mắt màu xanh lá cây đã cho tôi một tình yêu mãnh liệt: vị tướng đã mô tả về ngôi nhà nơi họ sống, những chuyến đi dạo, những buổi khiêu vũ, xe cộ, thế giới thuộc Đế nhị Đế chế, hẳn là không có gì nổi bật. Tôi thậm chí còn chịu đựng thói ghét mèo của em trong khi tôi vốn là người yêu xiết bao những loài động vật xinh xắn... Một hôm, vị tướng bắt gặp Consuelo đang đứng giàng chân, tay cầm thanh sắt để hành hạ một con mèo nhưng ông không để tâm vì nghĩ rằng em hành động như thế theo lối hết sức ngây thơ, một trò trẻ con thuần túy và thậm chí hành động ấy còn khiến tôi hưng phấn đến độ kể từ đêm ấy tôi đã yêu em bằng một tình yêu vô bờ bến, nếu như bạn tin vào đi đâu đã đọc, bởi em đã nói với tôi rằng tra tấn lũ mèo là cách của riêng em để khiến cho tình yêu của chúng tôi được tốt lành hơn, bằng một sự hy sinh mang tính tượng trưng... Nếu bạn làm tính nhầm thì bà Consuelo giờ đây đã 109 tuổi... bạn khép lại tập dữ liệu hồi ký. Khi chồng mất, bà mới 49 tuổi. Em rất biết cách phục sức, Consuelo dịu hiền của tôi ơi, em vẫn thường khoác những chiếc áo nhung màu xanh lá cây, xanh thắm như đôi mắt của em. Tôi nghĩ rằng em sẽ luôn luôn giữ được vẻ xuân sắc, ngay cả khi đã đến tuổi bách niên... Bà ta lúc nào cũng mặc áo màu xanh. Luôn xinh đẹp, thậm chí ngay cả ở tuổi bách niên. Em đang hết sức hãnh diện về vẻ đẹp của mình; để giữ mãi nét xuân thì có điều gì mà em không dám làm đây?

Một lần nữa, đóng lại tập tài liệu, bạn hiểu lý do vì sao Aura sống tại ngôi nhà này: để duy trì ảo tưởng về tuổi trẻ và sắc đẹp cho bà già điên cuồng tội nghiệp kia. Aura bị nhốt như một tấm gương, một biểu tượng giống như bao biểu tượng khác trên bàn thờ tôn giáo đó, một biểu tượng chứa đầy phép diệu kỳ, những trái tim được ướp bảo quản, những chuyện ma quỷ và thánh tông đồ được tưởng tượng ra.

Bạn quẳng tập giấy tờ sang một bên và đi xuống cầu thang, đến nơi duy nhất mà Aura có thể có mặt vào các buổi sáng: nơi bà già hà tiện kia ép buộc nàng phải làm việc.

Và đúng như vậy, bạn nhìn thấy nàng ở trong bếp, đang giết mổ một con dê đực: hơi nước bốc ra từ cổ con dê đã bị cắt tiết, mùi máu chảy, đôi mắt đỏ đẫm mở trừng trừng của con vật làm bạn cảm thấy buồn nôn: Aura bị lu mờ đằng sau hình ảnh đó, với mái tóc rối bời, bộ quần áo lôi thôi dính đầy máu, đôi mắt nàng không hề nhận ra bạn và cứ như vậy, nàng tiếp tục công việc mổ xẻ của mình.

Quay lưng lại với cô gái, lần này bạn sẽ nói chuyện với bà già cho ra vẻ, ném trả lại thói tham lam, độc đoán không thể chấp nhận được vào mặt bà ta. Bạn đẩy mạnh cửa phòng và nhìn thấy bà già đang đứng tập hít thở đằng sau những ngọn nến: hai cánh tay chuyển động, giờ lên không trung: một bàn tay mở rộng rồi nắm chặt như thể đang ra sức ngăn cản một vật gì đó, bàn tay còn lại xoay quanh một vật thể làm bằng không khí được giữ cố định ở một vị trí. Ngay lập tức, bà già lấy hai bàn tay chà lên ngực của mình, thở dài và dùng tay chém vào không khí, như là – đúng rồi, bạn đã thấy rõ: như thể bà ta đang lột da một con thú vậy...

Bạn vội vã chạy tới phòng khách, qua sảnh, qua phòng ăn để vào bếp, nơi Aura đang chậm rãi lột da con dê, nhất mực chăm chú vào công việc của mình, không nghe thấy tiếng bạn bước vào cũng như lời bạn nói nàng nhìn bạn như thể bạn vô hình vậy.

Từ từ leo cầu thang lên phòng mình, bước vào phòng, bạn sập mạnh cánh cửa như thể sợ ai đó đi theo sau: hơi thở hỗn hển, mồ hôi đầm đìa, cột sống bất động lạnh toát làm bạn cảm nhận chắc chắn rằng nếu một cái gì đó hoặc một ai đó xông vào phòng, bạn sẽ không tài nào chống cự được, sẽ phải lùi xa khỏi cánh cửa và để mặc họ muốn làm gì mình thì làm. Bạn luống cuống di chuyển chiếc ghế để chặn cánh cửa không có khóa kia, sau đó bạn đẩy sát giường về phía cửa và nằm bệt xuống đó, hoàn toàn kiệt sức, mắt nhắm nghiền với hai tay ôm chặt gối: chiếc gối này không phải là của bạn, ở nơi này không có gì thuộc về bạn cả...

Ngủ thiếp đi, chìm sâu vào giấc mơ là lối thoát duy nhất dành cho bạn, cách duy nhất để bạn từ chối chấp nhận sự điên cuồng. “Bà già ấy bị điên, bị điên rồi”, bạn lặp đi lặp lại đi đâu này để trấn an bản thân, và cùng lúc bạn hồi tưởng lại hình ảnh bà già đang lột da một con dê không có thật bằng một con dao tưởng tượng. “... Bà ta bị điên...”, trong vực sâu thăm thẳm, trong giấc ngủ yên bình của mình, với cái miệng há hốc, bạn nhìn thấy bà già lặng lẽ tiến về phía bạn, bò về phía bạn từ đáy vực thăm.

Bà già lặng lẽ dùng bàn tay gầy guộc của mình bò về phía bạn cho đến khi khuôn mặt của bà ta chạm vào khuôn mặt của bạn, và bạn thấy rõ phần nướu móm sần và rỉ máu của bà ta, bạn hét toáng lên và bà ta lùi ra xa, dùng tay trưng những chiếc răng vàng ố lấy từ chiếc tạp dề dính đầy máu dọc theo vực thăm u ám kia: tiếng hét của bạn vang lên cùng với tiếng hét của Aura, trong giấc mơ cô gái đứng ngay trước mặt bạn, la hét thất thanh

vì nửa chiếc váy màu xanh lá cây đang mặc bị một vài bàn tay nào đó xé rách, và với cái đầu trọc lốc, tay cầm mảnh váy vụn, nàng quay người về phía bạn, cười không ra tiếng với bộ răng của bà già kia chèn lên răng của mình, trong khi đôi chân trần của Aura gãy vụn thành muôn mảnh và bay về phía vực thẳm.

Bạn nghe tiếng gõ cửa, tiếp sau là tiếng chuông lắc, chắc là chuông báo giờ ăn tối. Cơn đau đầu làm bạn không xác định được rõ các con số, vị trí các kim chỉ thời gian trên mặt đồng hồ bạn chỉ biết bây giờ đã muộn: từ chỗ đang nằm, bạn nhìn thấy những đám mây buổi tối bay ngang cửa mái vòm. Bạn cảm thấy mệt mỏi, choáng váng và đói bụng. Đặt bình thủy tinh hứng nước từ vòi bồn tắm, chờ cho đến khi nước chảy đầy bình rồi đổ nước vào chậu, bạn rửa mặt, đánh răng bằng bàn chải đã cùn với thứ kem màu xanh, và dùng tay vuốt tóc – đáng lẽ ra bạn phải đảo ngược quy trình vừa rồi – bạn chải đầu cẩn thận trước mặt gương hình bầu dục gắn liền với tủ quần áo bằng gỗ óc chó, thắt cà vạt, mặc áo khoác rồi đi xuống phòng ăn trống trơn, trên bàn chỉ đặt một bộ dao đĩa: bộ dao đĩa duy nhất dành cho bạn.

Và cạnh đĩa ăn, dưới tờ giấy ăn mà bạn hay cầm vo viên, có đặt một con búp bê nhỏ làm bằng vải, bên trong nó nhét đầy một loại bột nào đó bị lọt ra ngoài từ vết rách trên vai: khuôn mặt búp bê được tô bằng mực tàu, thân để trần, không được vẽ chi tiết. Bạn dùng tay phải để ăn, một bữa tối nguội lạnh – có món bầu dục, cà chua, rượu – và với tay trái, bạn dùng các ngón tay để cầm con búp bê kia.

Bạn ăn một cách máy móc, tay trái cầm con búp bê và tay phải cầm đĩa, lúc đầu bạn hoàn toàn không để ý tới trạng thái như bị thôi miên của mình, mãi sau đó bạn mới hiểu lý do từ giấc ngủ trưa ngọt ngào và từ con ác

mộng, và cuối cùng bạn nhận ra rằng những chuyển động mộng du của mình giống với những động tác của Aura và của cả bà già kia nữa: nhìn con búp bê mà bạn đang cầm một cách ghê tởm, bạn nghi ngờ đây là dấu hiệu của một căn bệnh bí hiểm, một căn bệnh lây lan truyền nhiễm. Bạn thả con búp bê rơi xuống đất. Bạn lau miệng bằng tờ giấy ăn, kiểm tra lại giờ và nhớ ra Aura đã hẹn bạn có mặt tại phòng cô.

Bạn thận trọng tiến lại gần cánh cửa phòng bà Consuelo và không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào từ bên trong. Một lần nữa xem lại đồng hồ còn chưa đến chín giờ. Bạn quyết định đi xuống tầng, không nhìn thấy đường, mò mẫm hướng tới khu vườn có mái che, không một bóng đèn, khu vườn từ ngày đầu tiên đến ngôi nhà này bạn đã đi qua và cho đến giờ chưa từng quay lại.

Chạm tay vào những bức tường ẩm ướt, hít thở không khí thơm ngát, bạn muốn thử thách khứu giác của mình, muốn nhận biết các loại hương nồng đượm, xa hoa vây quanh mình. Que diêm chập chờn tỏa sáng trong khu vườn hẹp và ẩm ướt ấy, sân được lát gạch, hai hàng cây được trồng trên lớp đất đỏ tơi. Bằng ánh sáng của que diêm đã cháy gần hết khiến bạn bồng cả tay, bạn phân biệt được các loại cây cao, cây nhiều cành tạo ra bóng râm trong vườn. Bạn phải đốt một que diêm khác để tiếp tục nhận dạng các loài hoa, các loại quả, các thân cây nêu trong biên niên sử cũ: các loại hương thảo mọc bị lãng quên mọc ử rử; cây hoa belefio có lá rộng dài với nhiều đường vân, lông li ti phủ đầy bề mặt, cuống hoa màu vàng ở bên ngoài, bên trong màu đỏ; những chiếc lá nhọn hình trái tim của cây hoa bạch anh; cây thảo bản bông vàng, lộ lem bù xù, hoa có gai nhọn; bụi cây evonimo rậm rạp với hoa trắng và cây cà dục. Tất cả trông thật sống động dưới ánh sáng tỏa ra từ que diêm, bóng hình hoa lá nhẹ nhàng đung đưa,

trong khi đó bạn nghĩ tới công dụng của các loại thảo dược này như làm giãn đờng tử, giảm tê đau, giúp sinh nở dễ dàng, an ủi khi ta nản chí với tấm lòng bình tâm gọi mở.

Khi que diêm thứ ba bị tắt, chỉ còn mình bạn với hương thơm phảng phất. Bạn bước chậm rãi lên phòng khách, một lần nữa nghe ngóng động tĩnh từ phòng bà Consuelo, và tiếp tục rón rén đến phòng Aura: không cần báo trước, bạn đẩy cửa bước vào căn phòng trống trơn kia, nơi có bóng đèn hình tròn chiếu sáng chiếc giường, cây thánh giá lớn Mexico và người phụ nữ đang chờ đón sẽ tiến về phía bạn khi cánh cửa phòng khép lại.

Aura mặc bộ váy màu xanh lá cây với một chiếc áo choàng; tiến về phía bạn là một người phụ nữ với làn da trắng trẻo: một người phụ nữ, bạn lặp lại đi đâu này khi nàng đến gần, một người phụ nữ chứ không phải cô gái trẻ của ngày hôm qua – khi bạn nắm lấy những ngón tay và chạm vào vòng eo nàng – bạn thấy cô gái này không thể quá hai mươi tuổi; còn người phụ nữ của ngày hôm nay – khi vuốt mái tóc đen tuyền để xoa và bờ má nhợt nhạt của nàng – bạn thấy cô dường như đã ở tuổi bốn mươi: giữa ngày hôm qua và ngày hôm nay có đi đâu gì đó quanh đôi mắt xanh biếc kia làm nàng già hẳn đi; làn son môi cũng bị phai màu, sẫm lại, khác với trước, như thể nhìn vào một nụ cười vui vẻ và một nụ cười gượng gạo: nàng thay đổi giống như vị ngọt của mật và vị đắng của loài cây trong vườn kia. Bạn không có thời gian để suy nghĩ tiếp nữa.

– Anh Felipe hãy xuống giường đi.

– Được rồi.

– Chúng ta sẽ chơi trò này. Anh đừng làm gì cả. Hãy để mặc em làm mọi chuyện.

Ngồi trên giường, bạn cố nhận biết xem ánh sáng mờ đục này bắt nguồn từ đâu, nó làm bạn không nhìn rõ mọi vật, không thấy rõ sự hiện diện của Aura và bầu không khí vàng rực bao quanh họ lúc này. Chắc cô gái đã ngược lên nhìn bạn, tìm kiếm nguồn ánh sáng kia. Nghe giọng nói, bạn biết nàng đang quỳ trước mặt mình:

– Bầu trời không phải là cao hay thấp. Nó cùng lúc ở phía trên và phía dưới chúng ta.

Nàng tháo giày, cởi tất và vuốt ve đôi chân trần của bạn.

Bạn cảm thấy dòng nước ấm đang mơn man gan bàn chân, xóa tan cảm giác mệt mỏi. Nàng lau khô chân bạn bằng một tấm khăn dày trong khi vẫn lên nhìn tượng Chúa Kitô được tạc bằng gỗ mun. Cuối cùng, nàng rời khỏi chân bạn, nắm lấy tay bạn, cài nụ hoa tím lên mái tóc buông xõa rồi khẽ cất giọng hát lẩm rẩm. Bạn dìu nàng trong điệu nhảy, rạo rực bởi giọng nàng thì thầm bên tai. Cả hai xoay tròn với nhịp điệu chậm rãi, trang trọng, và bạn không nhận ra bàn tay nàng đã nhẹ nhàng cởi khuy áo bạn, vuốt ve ngực, vòng qua lưng ôm chặt bạn. Bỗng dưng bạn cũng thấy mình đang lẩm nhẩm bài hát không lời này một cách tự nhiên. Cả hai cùng xoay vòng, càng lúc càng lại gần chiếc giường hơn. Bài hát bị ngắt quãng bởi những nụ hôn cháy bỏng của bạn trên bờ môi Aura. Điệu nhảy bị đứt đoạn bởi những nụ hôn vội vã lên vai, lên ngực Aura.

Bạn đang cầm áo choàng của nàng trên tay. Aura ngồi xổm trên giường, kẹp miếng bánh mì dài giữa hai đùi, mơn trớn, vẫy tay mời gọi bạn. Nàng vuốt ve miếng bánh mỏng ấy, rồi khép chặt đùi, khiến bánh vỡ vụn lăn tràn qua hông: nàng hiến cho bạn nửa phần bánh thánh ấy, cả bạn và nàng đều dùng miếng thưởng thức nó một cách khó khăn: bạn lao vào cơ thể trần truồng của Aura, với vòng tay nàng rộng mở từ đầu đến cuối

giường, giống như tượng Chúa Kitô màu đen treo trên tường với bộ đồ bằng lụa đỏ tươi, đầu gối rộng mở, bên sườn bị thương, mái đầu đen nhánh đeo vòng gai, thấp thoáng ánh hào quang. Aura cũng mở ra như một bàn thờ.

Bạn thì thầm gọi tên Aura và cảm nhận vòng tay nàng ôm chặt bạn. Bạn lắng nghe giọng nói ấm áp của nàng thẽ thọt bên tai:

– Anh sẽ mãi mãi yêu em chứ?

– Mãi mãi, Aura, anh sẽ luôn luôn yêu em.

– Có thật là anh sẽ yêu em mãi mãi không? Anh hứa chứ?

– Anh hứa với em đấy.

– Cho dù em già đi? Cho dù em mất đi sắc đẹp của mình? Cho dù tóc em bạc trắng?

– Anh sẽ luôn luôn yêu em.

– Cho dù em chết, anh Felipe? Anh sẽ yêu em cho dù em không còn trên cõi đời nữa chứ?

– Mãi mãi. Anh xin hứa. Không ai có thể chia rẽ chúng ta.

– Lại đây, anh Felipe, anh hãy lại gần đây...

Khi tỉnh dậy, bạn quờ tay tìm Aura nhưng chỉ thấy tay mình chạm vào chiếc gối vẫn còn ấm và tấm ga trải giường màu trắng đang đắp.

Một lần nữa bạn thì thầm gọi tên nàng.

Mở mắt, bạn nhìn thấy nàng đứng ở cuối chân giường, miệng cười nhưng mắt không nhìn bạn. Bạn thấy nàng từ từ tiến về một góc phòng ngủ, ngối bệt xuống sàn nhà, đặt cánh tay của mình tựa lên hai đầu gối ngăm ngăm mới xuất hiện từ trong bóng tối mà bạn đang cố gắng nhìn

vào, c ằm lên rồi vuốt ve bàn tay nhăn nheo thò ra từ trong bóng tối nhìn càng lúc càng rõ hơn, nắm lấy đôi chân của bà Consuelo, bà già ng ồi trên chiếc ghế bành mà lần đầu bạn để ý đến. Bà ta gật đầu cười với bạn, giống như Aura, cô gái cũng gật đầu cùng lúc với bà già kia, cả hai cùng cười và cảm ơn bạn. Bạn nằm lại xuống giường, không còn ý chí, bạn nghĩ rằng bà già kia đã ở trong phòng suốt quãng thời gian ấy; bạn nhớ lại cử chỉ, giọng nói, bước nhảy của bà ta, mặc dù bạn đã tự nhủ là trước đây bà ta không hề có mặt tại đây.

Cả hai người đứng dậy cùng một lúc, bà Consuelo đứng dậy từ chiếc ghế, Aura đứng dậy từ sàn nhà. Cả hai người đều quay lưng lại với bạn, họ chậm rãi đi đến cánh cửa thông với phòng ngủ của bà già, cùng bước vào căn phòng nơi những bức tranh thánh được đặt sau ánh nền leo lét, họ đóng cửa lại và để mặc bạn ngủ trên chiếc giường của Aura.

Bạn nằm ngủ trong trạng thái mệt mỏi, bất mãn. Và trong giấc mơ bạn cảm thấy một nỗi buồn mơ hồ, một cơn đau thắt tại cơ hoành, nỗi buồn ấy không ngừng tấn công vào trí tưởng tượng của bạn. Là chủ nhân phòng của Aura, bạn lại ngủ trong nỗi cô đơn, xa cơ thể nàng trong khi bạn tin rằng đã được sở hữu cơ thể ấy.

Sau khi thức dậy, bạn tìm kiếm một sự hiện diện khác trong căn phòng và bạn biết mình không quan tâm tới Aura, mà tới sự hiện diện kép của cái gì đó đã được hình thành vào tối qua. Bạn đưa tay sờ lên thái dương, cố gắng bình ổn các giác quan đang hỗn loạn của bạn: nỗi buồn thất bại cứ ám ảnh bạn một cách thản lặng, trong ký ức khó nắm bắt về việc bạn đang tìm kiếm nửa kia của mình, về sự giao phối không thành vào đêm qua đã tạo ra cảm giác song đôi trong bạn.

Và rồi bạn không nghĩ nữa, bởi vì có những điểu mạnh hơn cả trí tưởng tượng: thói quen buộc bạn phải thức dậy, tìm kiếm phòng vệ sinh kế bên phòng ngủ, nhưng không thấy nó. Lấy tay dụi mí mắt, đi ra ngoài, lên tầng hai với miệng lưỡi đắng ngắt, vào phòng ngủ của mình, bạn vuốt gò má lởm chởm râu ria, mở vòi nước bồn tắm, chìm vào dòng nước ấm và tự nhủ: hãy thoát ra, đừng suy nghĩ nữa.

Và khi đã lau khô người, bạn nhớ lại rằng bà già và cô gái đã ôm nhau mỉm cười với bạn, họ cũng ôm nhau trước khi cùng rời khỏi phòng; bạn nhớ định ninh rằng khi ở cùng với nhau, họ luôn làm chính xác những điểu tương tự: ôm nhau, cười đùa, ăn uống, nói chuyện, ra vào cùng một lúc, như thể người này bắt chước người kia, như thể ý chí của người này phụ

thuộc vào sự t ần tại của người kia. M ải suy nghĩ, bị cắt nhẹ vào má trong khi cạo râu nên bạn phải cố gắng lắm để tự chủ. Khi vệ sinh cá nhân xong, bạn đếm các dụng cụ, chai lọ, ống nghiệm mà người giúp việc đã mang về đến nhà trọ, bạn chưa bao giờ nhìn thấy người ấy bao giờ: bạn thậm chí nêu tên các dụng cụ đó, sờ mó chúng, đọc nội dung hướng dẫn sử dụng, phát âm nhãn mác sản xuất gắn trên đ ồ dùng ấy để quên đi cái khác, quên đi đối tượng khác không tên, không có dấu ấn đặc trưng, không nhất quán hợp lý. Aura à, cái gì đang chờ đợi em? Bạn kết thúc bằng việc đóng s ầm hộp dụng cụ và tự hỏi. Họ muốn gì ở em?

Trả lời bạn là nhịp điệu buồn tẻ của tiếng chuông lắc dọc hành lang, báo cho bạn biết bữa sáng đã sẵn sàng. Để nguyên ngực trần, đi tới phía cửa phòng để mở nó ra, bạn nhìn thấy Aura: đó là Aura vì nàng luôn mặc bộ váy xanh mỏng, mặc dù đeo mạng che mặt màu xanh lá cây. Bạn nắm lấy cổ tay nàng, cổ tay thon g ầy, run rẩy...

– Bữa sáng đã sẵn sàng, nàng nói bằng một giọng trầm nhất mà bạn từng nghe...

– Aura. Lừa dối thế là đủ rồi.

– Lừa dối sao?

– Em hãy nói đi, có phải bà Consuelo ngăn cản em ra ngoài, làm khó cho cuộc sống của em không? Tại sao bà ta có mặt ở đó khi anh và em gặp nhau? Hãy nói em sẽ đi cùng với anh một khi...

– Chúng ta sẽ đi cùng nhau u? Tới đâu hả anh?

– Ra thế giới bên ngoài để chung sống với nhau. Em không thể buồn phiền vì bị bà cô xi ềng xích mãi được... Tại sao em lại sùng kính như vậy? Sao em quý mến bà ta nhiều đến thế?

- Quý mến bà ấy...
- Đúng vậy. Tại sao em phải hy sinh như thế?
- Quý mến bà ấy ư? Bà ấy quý mến em, hy sinh cho bản thân em đấy chứ.
- Nhưng đó là một bà già, gầy như một xác chết. Em không thể...
- Bà ấy có cuộc sống dài hơn em. Đúng vậy, bà ấy vừa già vừa gớm ghiếc... Felipe, em không muốn quay trở lại..., không muốn giống như bà ấy... một người khác...
- Bà ta muốn chôn sống em. Em phải được tái sinh, Aura...
- Cần phải chết trước khi được tái sinh. Không, anh không hiểu à? Hãy quên đi, anh Felipe, hãy tin em.
- Nếu như em giải thích được cho anh...
- Hãy tin em đi. Cô em sẽ đi cả ngày hôm nay...
- Gì kia?
- Vâng, bà ấy sẽ ra ngoài.
- Bà ta ra ngoài à? Nhưng đó là việc chưa từng thấy.
- Vâng, thỉnh thoảng có ra ngoài. Phải cố gắng lắm để có thể ra ngoài. Hôm nay cô em sẽ ra ngoài cả ngày... Anh và em, chúng ta có thể...
- Đi cùng với nhau?
- Nếu như anh muốn...
- Không, có lẽ chưa tới lúc. Anh đang làm hợp đồng cho một công việc. Khi nào xong việc, lúc đó có thể...
- À vâng. Cô em sẽ đi cả ngày. Chúng ta có thể làm gì đó...
- Gì nhỉ?

– Tối nay em đợi anh ở phòng ngủ của cô em. Em chờ anh như mọi khi.

Cô gái quay lưng đi ra, tay lắc chiếc chuông, giống như những người bị bệnh cùi phong cảnh báo thận trọng đối với người tới gần: “Hãy tránh ra, tránh xa đi.” Bạn mặc áo sơ mi và áo khoác, men theo âm thanh chậm rãi của tiếng chuông phía trước, hướng tới phòng ăn; bạn không nghe thấy gì nữa khi bước vào phòng: hiện ra trước mặt bạn là bà góa Giorente lung gù, gầy gò xương xẩu đang rời khỏi phòng ăn, dáng người nhỏ bé, da dẻ nhăn nheo, mặc bộ đồ màu trắng với tấm mạng mỏng che mặt đã hoen ố và sờn rách. Bà ta đi qua bên cạnh, không buồn nhìn bạn, liên tục khạc nhổ vào một chiếc khăn, miệng lầm bầm:

– Hôm nay, tôi sẽ không ở nhà, cậu Montero ạ. Tôi tin tưởng vào công việc của cậu. Hãy tiến hành nhanh lên. Hồ sơ ký của chúng tôi phải được công bố.

Bà ta ra đi, bước trên tấm thảm với đôi chân nhỏ của một thứ búp bê cô kính, tay chống gậy, miệng nhổ nước bọt, hắt hơi liên tục như muốn tống đẩy một cái gì đó từ đường hô hấp, từ phổi bị tắc nghẽn. Bạn không còn ý chí để tiếp tục ngắm nhìn bà ta nữa; chỉ còn chút tò mò trước bộ áo cô dâu ố vàng ấy, được lấy ra từ đáy tủ cũ kỹ trong phòng ngủ...

Bạn hầu như chỉ được thưởng thức thứ cà phê đen nguội ngắt trong phòng ăn. Bạn ngồi lì suốt một giờ đồng hồ trên chiếc ghế cũ vừa cao vừa cong mà hút thuốc, chờ cho tiếng động xa khuất, không bao giờ trở lại, để chắc chắn rằng bà già ấy đã rời khỏi nhà và không thể bắt quả tang bạn. Nắm chặt trong tay chiếc chìa khóa của chiếc rương mà bạn có được từ một giờ trước, bạn lặng lẽ băng qua phòng, đến sảnh đợi, nơi bạn chờ thêm mười lăm phút – đồng hồ của bạn nói vậy – áp tai vào cánh cửa

phòng bà Consuelo và sau đó đẩy nhẹ, bạn nhìn rõ được ngay rằng đằng sau mạng nhện dưới những ánh đèn mộ đạo ấy là chiếc giường trống, lộn xộn, bên trên có con thỏ đang gặm củ cà rốt sống: trên giường luôn rơi vãi vụn bánh mà giờ đây bạn đang chạm tay vào, dường như bà già nhỏ bé ấy có thể ẩn mình trong các nếp gấp của ga trải giường.

Đi tới chỗ chiếc rương đặt ở góc phòng, bạn giẫm vào đuôi một con chuột khiến nó kêu ré lên, thoát khỏi áp lực đế giày của bạn, chạy đi thông báo cho những con chuột khác. Khi tay bạn đưa chiếc chìa khóa đồng lại gần nắp rương kim loại nặng trĩu, hoen gỉ, ấn lưỡi khóa vào nghe cọt két, xoay đi xoay lại mới mở được nắp và bạn nghe thấy âm thanh của bản lê gi. Bạn lấy ra tập tư liệu thứ ba của hồi ký – băng dính màu đỏ – và khi nhấc ra thì thấy những bức ảnh cũ, quần queo, các mép ảnh đã tróc, bạn cầm lên mà không kịp xem, áp toàn bộ kho báu ấy lên ngực, bạn lặng lẽ chạy đi, thậm chí quên cả đóng nắp rương, để mặc sự hoành hành của lũ chuột đói, vượt qua ngưỡng cửa, đóng cửa lại, dựa vào tường hành lang, bạn hít thở bình thường trở lại rồi lên phòng mình.

Ở đó bạn sẽ đọc những tài liệu mới, sự tiếp nối của những ngày tháng trong một thế kỷ đau thương mất mát. Đại tướng Giorente nói những lời hoa mỹ nhất về tính cách của Eugenia de Montijo, thể hiện tất cả sự kính trọng của mình đối với nhân vật Napoleon Thấp bé, đưa ra những lời lẽ hùng biện nhất để công bố về chiến tranh Pháp-Phổ, đau buồn trĩu nặng vì mất mát, diễn thuyết trước những người còn danh dự chống lại con quái vật của đảng Cộng hòa, nhìn nhận tướng Boulanger như một tia hy vọng, nổi hoài hương dành cho Mexico, cho rằng trường hợp của Dreyfus luôn là niềm vinh dự và danh dự của quân đội được tái áp đặt... Đóng giấy tờ ở vàng nát vụn theo cử động của tay bạn và cũng bởi bạn lật giở không chút

nương tay mà chỉ muốn tìm kiếm sự xuất hiện trở lại của người phụ nữ có đôi mắt màu xanh lá cây: “Tôi biết vì sao Consuelo thỉnh thoảng lại khóc. Tôi đã không thể cho em những đứa con để giải tỏa cuộc sống...” Và sau đó: “Consuelo, hãy đừng hướng tới Chúa, chúng ta phải tự bằng lòng với mình. Phải chăng tình yêu của tôi đối với em chưa đủ hay sao? Tôi biết rằng em yêu tôi, xin lỗi vì điều đó. Tôi không cầu xin em phải bằng lòng vì làm vậy là xúc phạm em. Tôi chỉ xin em nhìn nhận trong tình yêu vĩ đại đó, em có thể cảm nhận rằng có tôi là đã đủ, một cái gì đó có thể làm tràn đầy cả hai ta mà không cần đến trí tưởng tượng bệnh hoạn...” Và trên một trang khác: “Tôi đã cảnh báo với Consuelo rằng những hương liệu pha chế ấy chỉ là vô ích. Em cứ khẳng khẳng trồng cây của riêng mình trong vườn. Em còn nói rằng mình không bị lừa đâu vì có thể cây cỏ không thụ tinh được cho cơ thể, nhưng vẫn hiệu quả đối với tâm hồn...” Sau đó: “Tôi thấy em mê sảng, ôm gối gào lên: ‘Vâng, vâng, vâng, em đã có thể: em đã hiện thân lên cô gái, đã có thể triệu hồi và gửi trao cuộc sống cho cô gái ấy.’ Tôi đã phải gọi bác sĩ đến. Bác sĩ nói ông ta không thể kê thuốc an thần chính vì em bị tác động bởi chất ma túy...” Và cuối cùng: “Hôm nay tôi phát hiện em vào lúc sáng sớm, chân trần, dạo bước một mình dọc theo hành lang. Tôi muốn ngăn em lại. Em đi qua mà không nhìn tôi, nhưng lời nói thì lại hướng về phía tôi. ‘Đừng ngăn cản em, em đi tới tuổi thanh xuân và tuổi trẻ đến với em. Tuổi thanh xuân đã đến, đã vào bên trong vườn’... Consuelo ơi, Consuelo tội nghiệp... Consuelo ơi, trước khi trở thành quỷ dữ, em đã là một thiên thần...”

Không nói gì hơn nữa. Đây là đoạn kết tập hồi ký của tướng Giorente: “Consuelo ơi, trước khi thành quỷ dữ, em đã là một thiên thần...”

Và phía sau trang cuối cùng là những hình ảnh. Chân dung của quý ông ấy trong bộ quân phục. Bức ảnh cũ với ghi chú trong một góc: *Hiệu ảnh Moulin, số 35 Đại lộ Haussmann, năm 1894*. Và một loạt ảnh chụp Aura: Aura với đôi mắt xanh, mái tóc đen vén bồng lên, ngả người trên chiếc cột trang trí với phong nền là bức tranh vẽ quang cảnh Loreley trên sông Rhein, áo cài khuy đến tận cổ, tay cầm chiếc khăn mùi soa với vẻ nhí nhảnh. *Aura và ngày tháng năm 1876*, viết bằng mực màu trắng và ở phía dưới, trên tấm bìa các tông gấp có ghi dòng chữ như nhện bò ấy: *Ảnh chụp nhân dịp kỷ niệm mười năm ngày cưới của chúng tôi* và ký với cùng một nét chữ, *Consuelo Giorente*. Bạn sẽ thấy trong bức ảnh thứ ba, Aura cùng với ông già, giờ đây mặc thường phục, cả hai đang ngồi trên một băng ghế trong khu vườn. Nước ảnh hẳn đã nhòe đi đôi chút. Nhìn Aura không còn trẻ như trong bức hình đầu tiên, nhưng vẫn là cô ấy, là ông ta... và đó là bạn.

Bạn nhìn như dán mắt vào những bức ảnh ấy, nâng chúng lên phía ánh sáng mặt trời, bạn lấy tay che đi bộ râu trắng như cước của tướng Giorente và hình dung ra nó với mái tóc đen thì bạn luôn thấy mình bị gạt bỏ, mất mát, lãng quên, nhưng đó là bạn, bạn, bạn.

Đầu bạn xoay mòng mòng, tràn ngập nhịp điệu của điệu valse từ xa vẳng lại, thay thế cho thị giác, xúc giác, mùi cây cỏ ẩm ướt và thơm ngát: bạn mệt mỏi thả phịch người xuống giường, tay sờ vào má, mắt, mũi, như thể bạn đang sợ bị một bàn tay vô hình xé mất chiếc mặt nạ đã mang suốt hai mươi bảy năm qua: khuôn mặt bằng cao su và các tông đã che đi khuôn mặt đích thực trong suốt một phần tư thế kỷ, khuôn mặt cũ mà bạn có từ trước và đã bị lãng quên. Giấu mặt vào gối, bạn cố ngăn để không khí khỏi lấy đi khuôn mặt thật của bạn, khuôn mặt mà bạn mong muốn cho mình.

Mặt vẫn vùi trong gối, mắt vẫn mở to, chờ đợi những gì sắp đến, những gì bạn không thể ngăn chặn được. Bạn sẽ không bao giờ nhìn vào đồng hồ của mình, vật dụng vô ích ấy đo sai thời gian theo sự phù phiếm của con người, những chiếc kim ấy chỉ những giờ dài buồn tẻ được tạo ra để đánh lừa thời gian đích thực, thời gian trôi với tốc độ đe dọa chết chóc mà không loại đồng hồ nào có thể đo được. Một cuộc sống, một thế kỷ, năm mươi năm, bạn sẽ không thể tưởng tượng ra nổi những biện pháp đối trá đó, và bạn sẽ không thể nắm bắt trong tay mình đám bụi vô hình vô dạng ấy.

Khi rời khỏi gối, bạn sẽ thấy bóng tối dày đặc hơn xung quanh mình. Màn đêm sắp buông xuống.

Màn đêm sắp buông xuống. Những đám mây đen trôi nhanh sau những ô kính lớn, xé rách bóng tối lờ mờ cố làm chúng bay hơi và để lộ sự tròn trịa mỉm cười nhợt nhạt. Mặt trăng ló ra trước khi bị đám mây đen làm hoen ố một lần nữa.

Bạn sẽ không phải chờ đợi nữa, sẽ không cần kiểm tra đồng hồ. Bạn nhanh chóng bước xuống cầu thang, rời khỏi căn phòng nơi những giấy tờ cũ, phai màu rơi rải rác; đi xuống sảnh và dừng lại trước cánh cửa phòng bà Consuelo, bạn nghe thấy giọng nói của chính mình, lạc cả đi sau nhiều giờ im lặng:

– Aura...

Bạn lặp lại: – Aura...

Bạn bước vào phòng ngủ. Ánh sáng của những ngọn nến đã tắt ngấm. Bạn nhớ ra rằng bà già vắng mặt cả ngày và sáp nến đã cháy hết mà không có sự chăm sóc của người phụ nữ ngoan đạo ấy. Tiến vào trong bóng tối, đi về phía giường, bạn lặp lại:

– Aura...

Và bạn nghe thấy tiếng sột soạt nhẹ trên chăn, hơi thở thứ hai đang hành cùng bạn, bạn vươn tay ra để chạm vào chiếc váy màu xanh lá cây của Aura, lắng nghe giọng nói của Aura:

– Không... không được sờ vào em... Hãy nằm xuống bên cạnh em...

Để chạm vào mép giường, bạn nhấc chân lên rồi dừng lại bất động, cúi xuống. Bạn không thể tránh được cảm giác sợ hãi:

– Bà ta có thể trở về bất cứ lúc nào...

– Bà ấy sẽ không trở lại đâu.

– Không bao giờ sao?

– Em đã kiệt sức. Cô ấy cũng đã cạn kiệt sức lực. Em không bao giờ có thể giữ cô ấy bên mình quá ba ngày.

– Aura...!

Bạn muốn đưa tay sờ lên ngực Aura. Cô đang nằm quay lưng lại: bạn biết được là do khoảng cách từ giọng nói của cô.

– Không... Đừng đụng vào em...

– Aura... Anh yêu em.

– Vâng, anh yêu em. Anh yêu em mãi mãi, hôm qua anh đã nói vậy rồi mà...

– Anh sẽ yêu em mãi mãi. Anh không thể sống thiếu thân hình em, thiếu những nụ hôn của em.

– Hãy hôn em lên mặt, chỉ lên mặt thôi.

Đôi môi của bạn ghé lại sát mặt người nằm nghiêng bên cạnh, bạn lại vuốt ve mái tóc dài của Aura: bạn ôm siết đôi vai của người phụ nữ mà

không hề nghe thấy tiếng kêu rên phàn nàn; kéo tụt váy nàng ra, ôm chặt nàng trong tay, bạn cảm thấy một cơ thể trần truồng, nhỏ bé, yếu ớt và lọt thỏm trong vòng tay mình. Làm ngơ trước sự rên rỉ kháng cự, trước nước mắt bất lực, bạn hôn lên khuôn mặt mà không cần suy nghĩ, không cần phân biệt: bạn chạm vào đôi vú chảy xệ khi ánh sáng khẽ lọt vào bất quá tang bạn, buộc bạn phải quay đi, tìm khe hở của bức tường, nơi ánh trăng bắt đầu chiếu vào lỗ thủng do chuột đục ra trên tường, cho phép một tia sáng bàng bạc lọt qua, đậu lại trên mái tóc trắng của Aura, rơi trên khuôn mặt trắng bệch được hợp thành bởi các lớp hành tây, nhọt nhạt, khô héo và nhăn nheo như một quả mận nướng. Bạn tách môi mình ra khỏi đôi môi mỏng quẹt mà bạn đã hôn, ra khỏi hàm lợi không còn răng đang há hốc trước mắt bạn: dưới ánh trăng bạn sẽ nhìn thấy cơ thể trần truồng của bà già, bà Consuelo, lỏng lẻo, cũ nát, nhỏ bé, run rẩy một chút khi bạn chạm vào nó, âu yếm nó, bạn cũng đã trở về..

Mắt mở to, bạn dụi đầu mình vào mái tóc bạc của Consuelo, người phụ nữ quay ra ôm bạn khi mặt trăng đi qua, che khuất bởi những đám mây, cùng lúc che chắn cho cả hai người, ít lâu nay đã truyên vào không trung thứ ký ức thanh xuân, của tuổi trẻ hiện hữu.

– Cô gái ấy sẽ trở lại, Felipe, chúng ta sẽ cùng nhau mang cô ấy trở lại. Hãy để cô ấy phục hồi sức lực và tôi sẽ đưa cô ấy trở lại.

Về tác phẩm

Nàng Aura là một tiểu thuyết ngắn của nhà văn Mexico, Carlos Fuentes. Tiểu thuyết này đã đạt giải Miguel de Cervantes Saavedra, giải thưởng văn học cao quý nhất của cộng đồng nói tiếng Tây Ban Nha. **Nàng Aura** được xuất bản tại Mexico vào năm 1962, được coi là một trong những tác phẩm quan trọng nhất của nhà văn Carlos Fuentes và một trong những tiểu thuyết hay nhất của Mexico thế kỷ 20.

Table of Contents

1. [Doan 1](#)
2. [Doan 2](#)
3. [Doan 3](#)
4. [Doan 4](#)
5. [Doan 5](#)